

Hvordan kan kunnskapsbasert politiarbeid bidra til å forebygge kriminalitet?

En teoretisk oppgave

Bacheloroppgave – (BOPPG30)

Politihøgskolen

2019 / 2020

Kandidatnummer: 53 og 54

Ord: 8640

Innholdsfortegnelse

INNLEDNING	2
PROBLEMSTILLING	4
AVGRENSNING	4
KUNNSKAPSBASERT POLITIARBEID	7
ETTERRETNING I POLITIET	7
METODE	8
SØKEHISTORIKK	9
KILDEKRITIKK	10
FORFORSTÅELSE	11
RESULTAT	13
KUNNSKAPSBASERT POLITIARBEID - KUNNSKAP TIL Å STOLE PÅ (HANDEGÅRD & BERG, 2020, IN PRESS)	13
POLISENS BROTTSFÖREBYGGANDE EXPERTER - KOMMUNPOLISERNA (SEMPERT, 2018)	14
GENERALISTENS ROLLE I ETTERRETNINGSSTYRT POLITIARBEID (PAULSEN & SIMENSEN, 2019)	15
DISKUSJON	17
ERFARING GÅR FORAN KUNNSKAP. POLITIBETJENTER VET BEST SELV	17
INDICIA SOM ETTERRETNING OG KUNNSKAPSGRUNNLAG	20
AKADEMISK KOMPETANSE ER NØDVENDIG FOR AT POLITIET SKAL ARBEIDE KUNNSKAPSBASERT	23
AVSLUTTENDE BEMERKNINGER	25
LITTERATURLISTE	26
VEDLEGG	28
SØKELOGG	28
LESETABELL	28

Innledning

Kunnskapsbasert politiarbeid er ikke et nytt begrep. Begrepet har tidligere blitt forstått og tolket ulikt i forskjellige organisasjonsstrukturer i politiet. Sherman (1998) lanserte begrepet for første gang på slutten av 90-tallet og definerte det på følgende måte; «evidence-based policing is the use of the best available research on the outcomes of police work to implement guidelines and evaluate agencies, units and officers» (s. 3). Shermans betraktninger regnes som starten på diskusjonen om nettopp kunnskapsbasert politiarbeid. Politiet i Norge har tradisjonelt sett jobbet etter det Ratcliffe (2016) omtaler som «the standard model of policing». Arbeidsmetoden innebærer blant annet tilfeldig patruljering, hurtig respons på hendelser og rutinebasert etterforskning. Dette med en forventning om at tiltakene alene vil redusere kriminalitet generelt (s. 16). Sherman utfordrer den tradisjonelle måten å arbeide på for politiet, som er noe av grunnen til at han på veien har møtt både motstand og kritikk. Kort fortalt handler en endring fra tradisjonelt politiarbeid til kunnskapsbasert politiarbeid om at erfaringsbasert kunnskap og faglig skjønn må vike til fordel for forskningsbasert kunnskap (Huey, Blaskovits, Benell, Kalyal og Walker, 2019, gjengitt i Handegård & Berg, 2020, in press). Å endre atferd via formelle strukturer og formaliserte rutiner og prosedyrer er som oftest utgangspunktet i reformarbeid i offentlig forvaltning (Gundhus & Bjørkelo, 2015, s. 34).

I denne oppgaven er kunnskapsbasert politiarbeid et gjennomgående begrep, men hva innebærer det egentlig å arbeide kunnskapsbasert? I boken «Politiblikket» av Liv Finstad omhandles kunnskapsbasert politiarbeid, og Finstad benytter følgende definisjon på begrepet:

«Kunnskapsbasert politiarbeid blir i norsk politi beskrevet som systematisk og metodisk innhenting av relevant informasjon og kunnskap som analyseres med formålet om å kunne treffe strategiske og operative beslutninger om forebyggende og bekjempende tiltak. Det ligger i kunnskapsbasert politiarbeid en forventning om at politiet skal forholde seg aktivt til og anvende andre typer kunnskap enn sin egen erfaringsbaserte. Tverrfaglig samarbeid, respekt for og det å ta hensyn til andre profesjoners kunnskap er derfor avgjørende for at politiarbeidet blir kunnskapsbasert» (Finstad, 2000, s. 22).

I rapporten «Politiet mot 2020» skriver Politidirektoratet at kunnskapsbasert politiarbeid som arbeidsfilosofi skal omfatte hele politiorganisasjonen, og at det ikke skal regnes som et supplement til annen innsats. Metodisk innhenting, systematisering og analyse av informasjon trekkes frem som nødvendig for å utarbeide kriminalitetsbekjempende tiltak som skal fungere

på kort og lang sikt (Politidirektoratet, 2008, s. 22). Sentralt for denne måten å arbeide på er nettopp kunnskap. Olsvik (2014) omtaler kunnskap som en bevisst forståelse av noe i form av enten ferdigheter eller tankemessig innhold (s. 33).

Shermans (1998) betraktninger om kunnskapsbasert politiarbeid, er også tenkt implementert i norsk politi. Politidirektoratet startet i 2017 piloteringen av et prosjekt som omhandlet kunnskapsbasert politiarbeid. I styringsdokumentet til prosjektet kommer det frem at etterretning vil ha en avgjørende funksjon for å redusere risikoen for kriminalitet og uønskede hendelser. Som et utgangspunkt fikk prosjektet navnet «Kunnskapsbasert politipatrulje» (KUBA), men i april 2019 ble navnet endret til «Kunnskapsbasert politiarbeid» (KUBA). KUBA ble lansert som et prøveprosjekt i 2017, hvor vitenskapelig og erfaringsbasert informasjon dannet grunnlaget for hvordan politiet arbeidet. Distriktene som ble valgt ut til å prøve dette prosjektet var Trøndelag, Agder og Sør-Øst politidistrikt. Prosessen med å implementere KUBA i alle landets politidistrikter startet våren 2019 (Skjæret & Heivoll, 2019).

Politidirektoratet har satt seg flere målsetninger ved å innføre en slik modell i politiet. Blant disse er å øke kvaliteten på politiarbeidet. Der prioriteringen av gjøremål tidligere har vært preget av erfaring og interesse hos den enkelte politibetjent, i tillegg til at den utelukkende har latt seg styre av motivasjon og uforutsette hendelser, ser man nå et behov for endring. I det lange løp har denne måten å arbeide på blitt vurdert som lite effektiv. Blant annet fordi den er lite strategisk og uten langsiktige mål. Den egner seg ikke til annet enn å håndtere den kriminaliteten som skjer akutt (Ratcliffe, 2016, s. 16).

Forebyggende arbeid skal være gjennomgående for alt arbeid politiet foretar seg i henhold til Politiloven § 2 (1995) og Politidirektoratets presisering om at forebyggende arbeid skal benyttes som primærstrategi i politiet. Med denne presiseringen mener Politidirektoratet at politiet skal drive en målrettet forebygging på tvers av etaten, med systematisk bruk av kunnskap i samarbeid med andre aktører (Politidirektoratet 2018, s. 4). Derfor tenker vi at det forebyggende arbeidet politiet foretar seg, er et naturlig arbeidsområde å se i sammenheng med kunnskapsbasert politiarbeid. Å gå fra en rent hendelsesstyrt prioritering av gjøremål til å arbeide kunnskapsbasert, vil bety en omfattende endring av politiarbeidet slik vi kjenner det i

dag. Som studenter på vei ut i politietaten er det kunnskapsbasert politiarbeid vi skal lære å kjenne.

Problemstilling

Problemstillingen for denne oppgaven er:

Hvordan kan kunnskapsbasert politiarbeid bidra til å forebygge kriminalitet?

I løpet av vår periode i praksis var vi begge så heldige at vi fikk en liten innføring i hva KUBA er og hvordan en politipatrulje arbeider etter denne metoden. Vi har begge erfaring med å ha tjenestegjort ved mindre tjenestesteder, som har gitt oss muligheten til å komme tettere på de som arbeidet med dette prosjektet, kanskje mer enn hva man ville gjort i en storby. Den lille innføringen vi fikk, ga mersmak, som også er noe av grunnen til at vi har valgt å skrive om dette som tema til vår bacheloroppgave.

Vi erfarte begge en gjennomgående positiv holdning blant tjenestemenn og kvinner til å arbeide etter de arbeidsmetoder som KUBA skisserer. Samtidig rørte det seg en viss skepsis til hvordan dette ville la seg gjennomføre rent praktisk. Altså, potensielle utfordringer en slik arbeidsmetode kan medføre for politiet. Disse utfordringene vil bli drøftet senere i oppgaven. Å arbeide kunnskapsbasert medfører en ny måte å tenke og arbeide på for politiet, sett i sammenheng med hvordan prioriteringen av oppdrag tidligere har vært. Polititjenesten har i stor grad vært hendelsesstyrt, noe som har ført til at politiarbeidet har omfattet nær sagt hva som helst. Nå skal dette arbeidet gis ny form og struktur. Kunnskapsbasert politiarbeid er en av flere viktige forutsetninger som trekkes frem i nærpoltireformen - som må ligge til grunn for godt politiarbeid. NOU (2018:12) beskriver kunnskapsbasert politiarbeid som «en systematisk og metodisk innhenting av relevant informasjon og kunnskap som analyseres med formålet å kunne treffe strategiske og operative beslutninger om forebyggende og bekjempende tiltak» (s. 185).

Avgrensning

For at politiet skal være i forkant av en hendelse, er det flere nøkkelkriterier som må være på plass. Blant disse er kjennskap til aktørenes planer, kjennskap til lokalmiljøet, i tillegg til kriminalitetens hvem, hva, hvorfor, hvordan og når. Moderne forebygging skal være

kunnskapsbasert (Politidirektoratet, 2018). Med bakgrunn i dette ser vi på kunnskapsbasert politiarbeid generelt og arbeidsmetoden KUBA spesielt, som et tiltak som vil ha svært stor innvirkning på ordenstjenesten slik vi kjenner den i dag.

Da vi begynte arbeidet med denne oppgaven sto Politidirektoratet klare med et styringsdokument som forklarte hvordan KUBA var tenkt brukt som arbeidsmetode. Før arbeidsmetoden ble rullet ut for fullt i politietaten skulle innsatsen bli evaluert, basert på distriktene hvor prøveprosjektet var blitt utført. Denne evalueringen ser dessverre ut til å falle bort, dermed blir det vanskelig å si noe helt konkret om hvordan KUBA fungerer i norsk sammenheng. Slik problemstillingen vår lyder, tenker vi det ville vært sentralt å skrive noe om hvordan KUBA har fungert i Norge. Akkurat nå forblir det en utfordring da det finnes svært lite litteratur på området. Vi tilegnet oss ny forståelse av hva kunnskapsbasert politiarbeid var under arbeidet med oppgaven, og innså at det kunnskapsbaserte politiarbeidet omhandlet mer enn KUBA-prosjektet til Politidirektoratet. Det kan således sies at kunnskapsbasert politiarbeid favner langt bredere enn det vi først var klar over da vi begynte arbeidet med prosjektbeskrivelsen til vår bacheloroppgave. Oppgaven vil derfor ta for seg spørsmålet om kunnskapsbasert politiarbeid - forstått som metode og fenomen - kan bidra til å forebygge kriminalitet.

Kunnskapsbasert politiarbeid omfatter mye, og vi har derfor sett oss nødt til å begrense oss innenfor et gitt virksomhetsområde. Vi har valgt å avgrense oppgaven til det forebyggende arbeidet som gjøres i ordensseksjonen av politiet, sett i lys av kunnskapsbasert politiarbeid. Ordensseksjonen i politiet kan i hovedsak knyttes til oppgaver som angår ordenstjeneste generelt, men den er ikke unntatt andre polisiære oppgaver, eksempelvis etterforskning. Fordelingen mellom oppgaver knyttet til ordenstjeneste og etterforskning ved ordensseksjonen - kan i aller høyeste grad omtales som dynamisk. Det er derfor vanskelig å komme med en klar definisjon på hva ordenstjenesten innebærer. Edvinsen (2012) omtaler i sin bok operativ virksomhet, som er den mest treffende definisjonen vi kunne finne. Operativ virksomhet er en del av politiet som innebærer direkte ledelse og gjennomføring av arbeidsoppgaver ute i «felten». Tiltakene som gjøres for å løse disse arbeidsoppgavene, kan ha hjemmel i lov, generell instruks eller at disse løses etter ordre fra overordnet myndighet. Tiltakene som gjøres er rettet mot borgerne. I det hele tatt de som benytter seg av politiets tjenester eller overtredere av lover politiet er satt til å håndheve (s. 13).

Vi har så langt i denne oppgaven omtalt både kunnskapsbasert politiarbeid og arbeidsmetoden KUBA. Forkortelsen KUBA står for «kunnskapsbasert politiarbeid», noe som kan by på uklarheter, og vi føler derfor at det er nødvendig å presisere forskjellen på disse. Som et utgangspunkt ser vi hen til Olsvik (2014) sin bok, hvor han går nærmere inn på hvordan kunnskapsbasert politiarbeid har blitt til, og beskriver dette på følgende måte:

«Forskningsbasert kunnskap knytter seg til det vi først og fremst tenker på som vitenskap. Det er viten som er fremskaffet gjennom strenge metoder og krav om etterprøvbarehet, og der subjektive innslag er redusert til et minimum. Erfaringsbasert kunnskap er mer personlig og handler om en økt oppmerksomhet knyttet til politiets praksis. Det er kunnskap som oppstår etter aktiv læring, både på institusjons- og på individnivå. Kunnskapsbasert politiarbeid er et resultat av begge disse tilnærmingene» (s. 31).

I forlengelsen av Olsviks (2014) sitat, refererer Lie (2015) til at kunnskapsbasert politiarbeid bygger på vitenskapelig erfaring og flere forebyggende strategier som har gjort seg gjeldende gjennom tidene. Dette taler for at kunnskapsbasert politiarbeid har blitt et samlebegrep for flere strategier der hensikten er å forebygge at ny kriminalitet forekommer (s. 312).

Arbeidsmetoden KUBA inngår i en slags samlebetegnelse på hva kunnskapsbasert politiarbeid innebærer. En viktig forskjell fra kunnskapsbasert politiarbeid til arbeidsmetoden KUBA, er at KUBA nesten bare baserer sitt kunnskapsgrunnlag på etterretning. Handegård & Berg (2020, in press) viser til at KUBA i praksis baserer sin etterretning på informasjon hentet fra etterretningsverktøyet Indicia, og at denne informasjonen benyttes til å utarbeide etterretningsprodukter. Etterretningsproduktene brukes som beslutningsstøtte, slik at beslutningstakere kan avgjøre hvilken type kriminalitet som skal prioriteres, og hvilke tiltak som skal iverksettes for å bekjempe kriminaliteten.

Når det gjelder oppgavens struktur har vi valgt å benytte IMRaD-strukturen (Støren, 2013, s. 15). Det betyr at etter innledningen vil vi redegjøre for metodiske valg og tilnærming, før vi i resultatdelen presenterer funn fra de utvalgte artikler som denne oppgaven bygger på. Deretter følger diskusjonsdelen hvor vi drøfter funn fra resultatdelen. Vi vil så avslutte oppgaven med en kort oppsummering og noen avsluttende bemerkninger.

Kunnskapsbasert politiarbeid

Kunnskapsbasert politiarbeid er ikke å regne som en uavhengig og selvstendig forebyggende metode alene, men bør heller sees på som et utspring fra flere forebyggende metoder som tidligere har gjort seg gjeldende. Blant disse er problemorientert politiarbeid, evidensbasert- og etterretningsstyrt politiarbeid. I det hele tatt begreper og metoder som har vokst frem og blitt brukt *som* kunnskapsbasert politiarbeid (Handegård & Berg, 2020, in press, s. 4).

Blant politibetjenter vektlegges politifaglig erfaring og skjønn som viktige verktøy å benytte i det kriminalitetsforebyggende arbeidet. På den andre siden, har ledere som nevnt, en forståelse av kunnskapsbasert politiarbeid som fenomen. Med dette menes *hva* som rører seg i kriminelle miljøer og hvilken type kriminalitet som gjør seg mest gjeldende der. Det er denne forståelsen som skal bidra til å utarbeide etterretningsprodukter. Med andre ord, forstås den kunnskapsbaserte praksisen i politiet først og fremst som etterretning (Handegård & Berg, 2020, in press, s. 17). Hvilket leder oss til spørsmålet; hva er etterretning?

Etterretning i politiet

Problemorientert politiarbeid (POP) var frem til 2002 den førende metoden for kunnskapsbasert politiarbeid i Norge (Politidirektoratet, 2002). I 2014 presenterte Politidirektoratet etterretningsdoktrinen, hvor det ble presisert at etterretningsstyrt politiarbeid nå skulle bli den styrende metoden for kunnskapsbasert politiarbeid. Etterretningsstyrt politiarbeid skal være metoden politiet benytter for å produsere kunnskap som grunnlag for prioritering og utforming av tiltak (Politiet, 2014). I begrepet *etterretningsstyrt politiarbeid* ligger det at politiarbeidet skal styres av etterretning, men for å forstå hva som menes med dette, kreves en mer presis definisjon av etterretning. Etterretning er ikke et rettslig begrep, men sees ofte brukt i militær sammenheng. Der brukes etterretning gjerne i tilknytning til sensitiv informasjon som innhentes gjennom spionasje eller fra utro tjenere. I likhet med Forsvarets Etterretningstjeneste, driver Politiets Sikkerhetstjeneste (PST) med innsamling av etterretning gjennom spionasje og kontraspionasje. Når det er sagt, er ikke bruk av etterretning forbeholdt spesialiserte tjenester i politiet. Vanlig politi benytter også ulike metoder for innsamling av etterretning som bruk av spanere, informanter og avlytting i henhold til straffeprosessloven (Paulsen & Simensen, 2019, s. 170, sitert; Bruce & Haugland, 2018).

I søken etter en definisjon på etterretning i politiet, kan det se ut til at Thoresen, Dyhre og Fløysa (2007) sin definisjon på etterretning treffer godt som en beskrivelse av hvordan etterretning brukes til daglig: «Resultatet av innsamling og vurdering av informasjon om kriminelle og kriminalitet, for å bedømme og trekke slutninger om kriminalitetsbildet, påpeke potensielle problemer og kriminell aktivitet med intensjon om straffeforfølgning, eller påpeke kommende kriminelle trender» (s. 7). Dette taler for at etterretning ikke bare brukes til straffeforfølgning, men at den også skal brukes til å kartlegge kommende kriminalitet, i den hensikt å være i forkant av den. Politidirektoratet trekker dette noe lenger. Gjennom etterretningsdoktrinen fra 2014 er planen at etterretning i politiet skal omfatte mer enn det som står beskrevet ovenfor. Det skal ikke bare være en måte å drive politiarbeid på, men etterretning skal også brukes som en metode for å organisere politiet og politiarbeid på, med vekt på styring og ledelse (Paulsen & Simensen, 2019, s. 17).

Metode

Dalland beskriver begrepet metode slik; “En metode er en fremgangsmåte, et middel for å løse et problem og komme frem til ny kunnskap. Et hvilket som helst middel som tjener dette formålet, hører med i arsenalet av metoder” (Aubert, sitert i Dalland, 2012, s. 110).

Problemstillingen er styrende for hvilken metode som tas i bruk. For å belyse vår problemstilling på best mulig måte har vi valgt å skrive en teoretisk oppgave, i form av en litteraturstudie. Ved å benytte denne metoden tar vi utgangspunkt i relevante vitenskapelige artikler som vi drøfter opp mot teori og faglitteratur for å kunne svare på vår problemstilling. Vi vurderte også kvalitativt intervju, men på grunn av tidsbruken kom vi frem til at en litteraturstudie ville passe best. En fordel med en litteraturstudie er at vi har fått større innsikt i fagområdet sammenlignet med før vi startet arbeidet.

I oppgaven vil vi bruke eksisterende litteratur og forskningsmateriale. Dette kan være både kvalitative og kvantitative undersøkelser, som vi finner gjennom å søke etter teoretisk litteratur og empiriske studier. Blant vårt datamateriale bygger én artikkel på kvalitativ studie. Litteratur vi innhenter vil vi fortolke og bruke til å besvare problemstillingen vår.

Da vi har valgt å skrive en teoretisk oppgave i form av en litteraturstudie, vil vi ikke få muligheten til selv å forske på området gjennom kvantitative undersøkelser eller kvalitative

intervju. Ved sistnevnte metode kunne vi fått en dypere forståelse av hvordan ordenspatroljene i politidistriktene har benyttet seg av kunnskapsbasert politiarbeid, og hvilke former for kunnskapsbasert politiarbeid de har benyttet i tjenesten (Dalland, 2017, s. 52). Gjennom kvantitative undersøkelser kunne vi som et eksempel undersøkt hvor mange som har erfaring med kunnskapsbasert politiarbeid, og om det foreligger forskjeller i disse erfaringene mellom yngre og eldre polititjenestepersoner (Dalland, 2017, s. 86). Det er lite forskning på kunnskapsbasert politiarbeid i Norge, og en empirisk studie om temaet vil det absolutt være rom for. Vi har likevel valgt å gjøre en litteraturstudie og vil benytte dagsaktuelle forskningsresultater, både nasjonale og internasjonale.

Søkehistorikk

I innledningsfasen startet vi med å søke etter faglitteratur om kunnskapsbasert politipatrulje, for å undersøke hva som finnes av forskning på området. Etter å ha lest Delstrategi mot 2025 - Etterretning og etterretningsstyrt politiarbeid (Politidirektoratet, 2017) fant vi ut at denne modellen var basert på intelligence-led policing fra Storbritannia. I en fotnote ble vi henvist til Ratcliffe (2016) sin bok, som vi gjennom søk i Oria fikk lånt fra biblioteket på Nord universitet. Vi fant også frem til Skjæret & Heivoll (2019) sin håndbok om kunnskapsbasert politiarbeid, hvor vi ble oppmerksomme på at piloten “kunnskapsbasert politipatrulje” hadde endret navn til “kunnskapsbasert politiarbeid”. Dette hjalp oss med å bruke rette søkeord i litteraturinnhenting. For å finne litteratur, søkte vi i relevante databaser som inneholder vitenskapelige artikler, som Google Scholar, biblioteket til Politihøgskolen, Nord universitet, BIBSYS, Idunn og Scopus.

Da vi gjennomførte litteratursøk i databasene, benyttet vi oss av metoden som Støren (2013) viser til. Først definerte vi ut søkeord på både norsk og engelsk. I vårt tilfelle brukte vi ord som «kunnskapsbasert politiarbeid», «intelligence-led policing», «etterretningsstyrt politiarbeid» og «kunnskapsbasert forebygging». Vi var også nødt til å se gjennom litteraturlistene til de artiklene vi fant på bakgrunn av den lille forskningen som er på feltet, for å se hvilke artikler som var blitt brukt. Treffene vi fikk ble systematisert i en søkelogg. I søkeloggen hadde vi oversikt over hvilken database som var brukt, hvilke søkeord og avgrensning vi satte for innhenting av litteraturen.

Inklusjonskriteriene for denne studien bestod av publikasjonsdato mellom 2018-2020, språk norsk, svensk, dansk og engelsk, tilgjengelig på nett og gratis, og kun artikler fra fagfellevurderte tidsskrifter. Artikler med internasjonal forskning ble også inkludert for å danne et sammenligningsgrunnlag. Etter litteratursøkene startet vi en kritisk gjennomgang av datamaterialet vi hadde funnet. I løpet av gjennomgangen valgte vi å ekskludere en artikkel på grunn av at den var bak en betalingsmur.

Til våre hovedkilder har vi blant annet valgt å bruke artikkelen til Paulsen & Simensen (2019) som tar for seg en viktig funksjon i nærpolitireformen, nemlig etterretning. Forfatterne ser på hvordan etterretning er tenkt operasjonalisert i Norge gjennom etterretningsdoktrinen, og koblingen mellom etterretning og kunnskapsbasert politiarbeid. Handegård & Berg (2020, in press) omtaler i sin empiriske studie, hvordan kunnskapsbasert politiarbeid forstås i Norge og hvilket syn politibetjenter og ledere har på fenomenet og metoden kunnskapsbasert politiarbeid. Innfallsvinkelen er høyst aktuell for oppgaven vår. Videre har vi benyttet oss av Ulf Semperts artikkel fra antologien *Kriminologi och poliskunskap. Mötet mellan forskning och praktik* (2018), som skisserer ulike kriminalitetsforebyggende tilnærminger. For å drøfte funnene fra disse artiklene, vil vi bruke boken til Ratcliffe (2016). Boken omhandler etterretningsstyrt politiarbeid, og tar for seg flere tema som vi omhandler i problemstillingen vår. Vi vil også bruke Lie (2015) sin bok om kriminalitetsforebyggende politiarbeid, noe Lie belyser generelt og tar for seg flere forebyggende metoder spesielt. Altså tema som er høyst aktuelle for å besvare vår problemstilling. Innhentet litteratur skal brukes for å belyse hvordan kunnskapsbasert politiarbeid kan bidra til å forebygge kriminalitet.

Da vi leste treffene som vi fant, fortolket vi disse og førte informasjonen inn i en lesetabell. Lesetabellen hjalp oss med å holde oversikt over de elementene vi trengte for å sammenfatte funnene i de artiklene vi valgte å inkludere i litteraturstudien vår. Søkelogg og lesetabell ligger som vedlegg.

Kildekritikk

Denne oppgaven er basert på en litteraturstudie. Her brukes det allerede eksisterende forskning basert på publiserte artikler som er fagfellevurderte, hvor den enkelte forsker har måttet forholde seg til forskningsetiske retningslinjer. Vi har ikke selv foretatt intervjuer og/eller observasjoner og dermed stilles vi ikke overfor de samme krav om taushetsplikt,

anonymitet og andre etiske vurderinger som eksempelvis gjelder kvalitative studier. Her er slike vurderinger allerede gjort av forfatterne av den litteraturen vi bygger på. Når det gjelder etiske vurderinger som er viktige for oss, vil vi trekke frem at det er viktig at vi refererer korrekt. Dette blant annet for å unngå plagiat. Plagiat er svært dårlig etikk og vil i denne sammenheng regnes som fusk. I tillegg er korrekt referering viktig for å dokumentere påstander, vise til bakgrunnslesning og hvilken teori/litteratur som er benyttet.

Det er flere forhold vi har vurdert og tatt hensyn til når vi har gjort en kritisk gjennomgang av litteraturen, altså datamaterialet vi har valgt ut (Dalland, 2017, s. 158-165). Det første vi vurderte var litteraturens aktualitet og relevans. Artikkene vi har valgt er publisert mellom 2018 og 2020. På grunn av at kriminalitetsbildet endres kontinuerlig, er det viktig at vi benytter oss av oppdatert forskning. Artikkene vi har valgt ut, vil derfor være å anse som aktuelle og relevante for vår oppgave.

Det neste vi har vurdert er litteraturens reliabilitet. Dalland (2017) beskriver reliabilitet som et kriterium for kvalitet i forskning, og handler om hvorvidt arbeidet som er presentert, er til å stole på (s. 55). Artikkene og fagbøkene vi har valgt ut er fagfellevurderte. Dette gir datamaterialet høy reliabilitet fordi upartiske forskere har vurdert om forskningen er god nok og om bidraget tilfører noe nytt til forskningsfeltet. Videre vurderte vi forfatterens autoritet. Forfatterne har blant annet bakgrunn fra politifag, juss og samfunnsvitenskap. Alle forfatterne er godt kvalifiserte til å skrive om emnet, som vil være viktig når vi skal vurdere om informasjonen i forskningen er pålitelig. Det siste forholdet vi vurderte var validitet. Dalland (2017) forteller at kildens kvalitet handler om hvilken type kilde det er, hvor troverdig (gyldig) den er og hvilken ekthet (holdbarhet) den har (s. 159). Noen av artikkene som vi har valgt, er forskningsprosjekter som inneholder informasjon om forskningsmetoden og datainnsamlingen. Vi har valgt en fagartikkel som ikke forteller noe om forskningsmetoden, noe som kan være en ulempe da man ikke får innsikt i metoden, bortsett fra at man kan vurdere de kildene som bidragene bygger på.

Forforståelse

Olsvik (2014) omtaler forforståelse som den oppfatningen du bringer med deg til det materialet du skal tolke (s. 111). I forlengelsen av Olsviks betraktning om forforståelse, peker Thurén (2009) på at vår egen forforståelse i mange tilfeller påvirker oss mer enn vi er klar

over. Virkeligheten er ikke noe vi kun oppfatter gjennom sansene. Med oss i oppfatningen av hva som er vår forståelse av virkeligheten vil det alltid være en forforståelse.

Det som fremstår som rene sanseinntrykk inneholder i virkeligheten en hel del tolkning, underbevisst (s. 66). Forforståelse er altså noe vi vanskelig kommer oss unna, men et bevisst forhold til at vi har den, kan bidra til et mer åpent forhold til temaet som skal undersøkes i forskningsarbeidet. Thurén (2009) omtaler dette som riktig forforståelse, også kalt forkunnskap (s. 70).

Som nevnt innledningsvis fikk vi begge en kort innføring i KUBA i løpet av praksisåret. Kunnskapsbasert politiarbeid er også pensumlitteratur ved Politihøgskolen, slik at vi allerede før praksisåret hadde en forståelse for hva det vil si å arbeide kunnskapsbasert. Dette tatt i betraktning, har vi naturlig nok gjort oss noen tanker rundt å arbeide på denne måten, som vi må være bevisst på under arbeidet med denne oppgaven, og heller benytte disse erfaringene som forkunnskap og ikke fordommer. Det er viktig å understreke at vi på ingen måte er ferdig utlært, hva angår kunnskapsbasert politiarbeid. Vi har fått en kort innføring, og det kan således sies at vi går inn i denne oppgaven med en lærende rolle.

Foruten at vi har erfaring med KUBA fra tidligere, er det flere faktorer som potensielt kan påvirke vår forforståelse av arbeidsmetoden, dersom vi ikke er klar over disse på forhånd. Vi har begge bakgrunn fra Forsvaret, hvor en del av etterretningsaspektet ved kunnskapsbasert politiarbeid er hentet fra. I tillegg til at vi er klar over hvilke utfordringer politietaten har stått, og fremdeles står overfor med innføringen av nærpelitireformen. Utfordringen ved dette er at vår søken etter studier og forskning til oppgaven kan bli bekreftende på det vi allerede vet, og at vi forhaster oss i søken etter litteratur på bakgrunn av vår forforståelse. Forskningsarbeid er tidkrevende og forutsetter både grundige og kritiske vurderinger for et godt resultat. Skulle vi forhaste oss i søken etter litteratur, kan dette gå på bekostning av kvaliteten. Som nevnt, er vi bevisst på vår egen forforståelse og hvilke faktorer som kan påvirke oppgaven. På den måten vil vi være i stand til å gå løs på arbeidet med åpenhet og samtidig anvende litteraturen kritisk.

Resultat

I dette kapitlet skal vi se nærmere på funnene vi har gjort oss i det litterære søket. Vi vil kort presentere de ulike vitenskapelige artiklene, i tillegg til å se på styrker, svakheter og relevans ved hver enkelt studie. Dernest vil vi utdype funnene gjennom tema som går igjen i artiklene, som vi skal bruke videre i diskusjonsdelen av oppgaven.

Kunnskapsbasert politiarbeid - kunnskap til å stole på (Handegård & Berg, 2020, in press)

Artikkelen bygger på en empirisk studie (16 dybdeintervjuer) foretatt blant politibetjenter og ledere på det forebyggende området i 5 av 12 politidistrikter og besvarer følgende spørsmål: Hvordan forstår politibetjenter på operativt nivå og deres ledere på strategisk nivå kunnskapsbasert politiarbeid, og hva gjør politiet når de arbeider kunnskapsbasert? Handegård & Berg (2020, in press) diskuterer problemstillingen «*Kunnskapsbasert politiarbeid – kunnskap til å stole på?*» i lys av nærpolitireformen, med særlig vekt på hovedmålet om å utvikle et effektivt og kunnskapsbasert politi. Deres funn viser at det operative- og det strategiske nivå har ulikt syn på kunnskap. Gapet mellom den operative og den strategiske kunnskapsforståelsen understreker behovet for å jobbe med kunnskapsbegrepet i seg selv, og ikke minst anerkjenne at det hersker ulike kunnskapsforståelser. Skal en nå målet om et kunnskapsbasert politi – er styring viktig, og det operative nivå må inkluderes i prosessen. En kan ikke implementere målene i nærpolitireformen uten å snakke om hva kunnskap er – på alle nivå i politiorganisasjonen. Ulikt kunnskapssyn og kunnskapspraksis kan føre til at følgende spørsmål blir høyst relevant: Hvilken kunnskap kan man stole på? Denne artikkelen er direkte relevant for vår problemstilling.

De finner at det eksisterer ulike forståelser av kunnskap og hva kunnskapsbasert politiarbeid innebærer. På strategisk nivå er tanken at forskningsbasert kunnskap skal benyttes som informasjonsgrunnlag, mens operativt nivå vektlegger erfaring og faglig skjønn fremfor forskningsbasert kunnskap. Dette illustrerer gapet i kunnskapsforståelsen helt konkret.

Et viktig funn er at den kunnskapsbaserte praksisen i politiet først og fremst forstås som etterretning, og at informasjonen hentes fra politiets etterretningsregister Indicia. En

utfordring som belyses av Handegård & Berg (2020, in press) er at informasjonen som blir registrert omtrent utelukkende er reaksjonsorientert, gjerne relatert til narkotikakriminalitet. Det er denne informasjonen som skal fungere som beslutningsstøtte og kunnskapsgrunnlag for kriminalitet generelt. Det foreligger med andre ord et stort sprik mellom hva etterretning skal være og hva det er i praksis (Eidet, 2019, gjengitt i Handegård & Berg, 2020, in press, s. 18)

En fordel ved å benytte seg av dybdeintervjuer, er at informantenes egne refleksjoner kommer frem, uavhengig av hva arbeidsgiver mener er å arbeide kunnskapsbasert. En svakhet ved studien belyses godt ved et sitat av Holmberg (2011, s.61) at det er «forskell på hvad folk siger, de gør, og det, de faktisk gør». Ulempen blir da at studien ikke belyser politibetjentenes praksis, for å se hvordan informantene faktisk arbeider kunnskapsbasert. Dette vil kreve observasjoner i felten.

Polisens brottsforebyggende eksperter - kommunpoliserna (Sempert, 2018)

Kapittelet «Polisens brottsforebyggende eksperter – kommunpoliserna» er skrevet av politimester Ulf Sempert, fra region Syd i Sverige. I denne artikkelen presenterer Sempert ulike kriminalitetsforebyggende metoder. Den første av disse er rutineaktivitetsteorien, som er sett på som den vanligste teorien i moderne kriminalitetsforebygging. Teorien går ut fra at hverdagskriminalitet i form av tyveri, vold og innbrudd er intimt forbundet med hverdagens ulike rutiner. Forutsetningen for kriminalitet er derfor samspillet mellom tre faktorer: en motivert forbryter, et passende objekt/offer og fraværet av noen form for avskrekkende faktorer. En måte å forandre disse forutsetningene på er å arbeide med såkalte «hot spots», mens en annen måte er å arbeide med ofre slik at risikoen for å bli utsatt gjentatte ganger blir minimert. Sempert påpeker problemet med å fastslå hvilke områder som blir definert som «hot spots» i praksis, altså områder hvor det forekommer mye kriminalitet. Disse områdene blir som oftest vilkårlig valgt ut av politibetjentene selv. En slik metode har vist seg å være forbundet med suksess i Sverige, samtidig argumenterer Sempert for at metoden også kan bære med seg en negativ effekt. For at det kriminalitetsforebyggende arbeidet skal være fremgangsrikt, er politiet avhengig at samarbeidspartnere og samfunnet viser interesse, noe han frykter kan avta med slik planlagt patruljering.

I artikkelen viser Sempert til sin studie i 2016, hvor han undersøkte kompetansen innenfor det kriminalitetsforebyggende arbeidet til politikontaktene i politiregion Syd. Nærpolitireformen beskriver funksjonen "politikontakt" som kontaktpunktet i sin kommune for det forebyggende arbeidet (Prop. 61 LS (2014-2015)). Med bakgrunn i resultatet kunne Sempert argumentere for et stort skille i den akademiske utdanningen hos politikontaktene. Bare et fåtall har kurs eller utdanning innen kriminologi eller kriminalitetsforebyggende arbeid, som etter hans syn er en alvorlig mangel. Sempert mener at politiet da ikke vil kunne leve opp til samfunnets krav om en kunnskapsbasert tilnærming, og at faren med politibetjentes mangel på akademisk kompetanse er at politiet kan utvikle en holdning om at «vi vet best selv». Politiet kan derfor lukke seg for annen type kunnskap og fokusere på den erfaringsbaserte kunnskapen. Sempert understreker viktigheten av at politibetjentes erfaringsbaserte kompetanse som er opparbeidet over lang tid, bør være et supplement til det akademiske.

Et annet funn i Semperts artikkel er mangelen på evaluering av det kriminalitetsforebyggende arbeidet som blir utført. Hvordan skal allmennheten og politietaten skape seg et bilde av hvordan politiet gjennomfører det kriminalitetsforebyggende arbeidet og hvor vellykket arbeidet er? Sempert mener at det må finnes en evalueringsvirksomhet med akseptabel kvalitet.

En av styrkene til denne artikkelen er at den belyser mange av de samme problemstillingene som norsk politi står overfor i gjennomføringen av nærpolitireformen, og hvordan politiet kan forbedre det kunnskapsbaserte politiarbeidet. Den presenterer praksisnær forskning med direkte relevans til svenske forhold. I likhet med Norge, fremgår det i Sverige at det kriminalitetsforebyggende arbeid er en av grunnsteinene i politiets virksomhet. Politiets kriminalitetsforebyggende arbeid har alltid stått i konkurranse med annen prioritert virksomhet, og på denne måten er det mange likheter mellom norsk og svensk politi. Artikkelen er således aktuell for vår problemstilling.

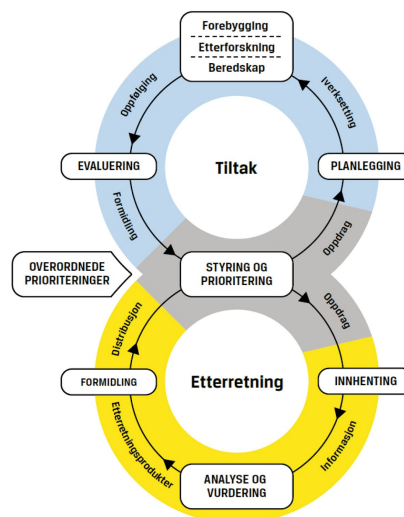
Generalistens rolle i etterretningsstyrt politiarbeid (Paulsen & Simensen, 2019)

Artikkelen til Paulsen & Simensen (2019) tar for seg hva etterretningsstyrt politiarbeid er og hvordan denne måten å arbeide på er tenkt operasjonalisert i Norge gjennom etterretningsdoktrinen (2014). Videre identifiserer artikkelen noen av endringene doktrinen

medfører, og forfatterne diskuterer så hva som kreves av politigeneralisten for å leve opp til den nye rollen. Paulsen & Simensen (2019) viser til etterretningsdoktrinen (2014), der det heter at *etterretningsstyrt politiarbeid* skal være metoden politiet bruker for å produsere kunnskap som grunnlag for prioriteringer og utforming av tiltak.

Etterretningsstyrt politiarbeid er en av flere arbeidsmetoder som faller inn under samlebetegnelsen kunnskapsbasert politiarbeid. Paulsen & Simensen (2019) mener at poenget med det etterretningsstyrte politiarbeidet, er å få oversikt over hva politiet vet, og at man dermed målrettet kan innhente manglende informasjon. Informasjon som igjen skal fungere som beslutningsstøtte til ledere i politiet. Som de videre påpeker kan politiet ikke uten oversikt drive den kunnskapsbaserte kriminalitetsforebyggingen som politiet skal utføre, «planmessig og systematisk [...], alene eller i samarbeid med andre for å redusere risikoen for kriminalitet» (Politidirektoratet, 2018, s. 7).

Kilde: Politiets etterretningsdoktrine (2014)

Videre tar Paulsen & Simensen (2019) for seg politibetjentens rolle i etterretningsdoktrinen, og presiserer at politibetjenten (generalisten) hovedsakelig skal bidra to steder i åttetallet (tiltak- og etterretningshjulet). Det er under innhenting av informasjon til analyse, og i gjennomføringen av de forebyggende tiltakene som ledelsen gir. De mener at det kreves analytikere som tolker data og lager etterretningsprodukter, og ledere som kan prioritere og utforme tiltak. Samtidig må arbeidet evalueres, slik at etterretningsprosessen blir så effektiv som mulig.

Under innhentingprosessen poengterer Paulsen & Simensen (2019) at Indicia-rapportene bør skrives så presise som mulig og med forebygging i tankene. Som et eksempel nevner de blant annet at man bør oppgi årsaken til hvorfor det bæres mye kniv spesielt i et område. På den måten vil det skapes bedre etterretningsprodukter som vil hjelpe beslutningstakerne å fatte riktige tiltak når de kjenner årsakene.

Forfatterne har gjennomført en grundig gjennomgang av politigeneralistens nye rolle i det kriminalitetsforebyggende arbeidet. Artikkelen til Paulsen & Simensen (2019) er nylig publisert noe som gjør den dagsaktuell for politibetjenter på det operative og strategiske nivået. Den er derfor relevant for vår problemstilling. En svakhet ved artikkelen er at den belyser lite rundt hvordan KUBA har fungert hittil i prøveperioden i politidistriktene.

Med utgangspunkt i forskningsartiklene har vi kommet frem til følgende kategorisering av temaområder vi vil diskutere i drøftingsdelen og som skal bidra til å svare på vår problemstilling:

- Erfaring går foran kunnskap. Politibetjenter vet best selv
- Indicia blir brukt som etterretning og kunnskapsgrunnlag
- Akademisk kompetanse er nødvendig for at politiet skal arbeide kunnskapsbasert

Diskusjon

Erfaring går foran kunnskap. Politibetjenter vet best selv

Det fremkommer av Politidirektoratets plandokumenter at kriminalitetsforebygging skal være politiets primærstrategi på alle virksomhetsområder, og utviklet som en strategi for å bidra til å forbedre kvaliteten til norsk politi (Prop. 61 LS (2014-2015); Politidirektoratet 2017 og 2018).

Videre presiseres det at kriminalitetsforebyggende arbeidet skal være kunnskapsbasert. Målsettingen er formulert på følgende måte: «For å løse politiets samfunnsoppdrag må politiet utføre planmessig og systematisk kriminalitetsforebyggende arbeid i samarbeid med andre. Dette arbeidet må være kunnskapsbasert. Bruk av etterretningsprosesser, etterretningsprodukter, vitenskap og kunnskapsbasert erfaringslæring styrker den kunnskapsbaserte tilnærmingen til kriminalitetsforebygging» (Politidirektoratet 2018, s. 4).

Med andre ord, de kriminalitetsforebyggende tiltakene skal dermed baseres på etterretningsprodukter, vitenskap og kunnskapsbasert erfaringslæring.

Det som er gjennomgående i vårt datamateriale er at ledere og operative ikke har en felles forståelse av begrepet kunnskapsbasert politiarbeid, noe Handegård & Berg (2020, in press) sine funn bekrefter. Wathne (2018, s. 36) viser også til at begrepet kunnskap og kunnskapsbasert politiarbeid forstås ulikt i politidokumenter blant ledere og praktikere. Dette tyder på at det allerede ligger utfordringer på strategisk nivå. Hvordan skal politiet da med forebygging som primærstrategi lykkes med kunnskapsbasert politiarbeid?

«Heivoll og Aadland viser til Aristoteles når de diskuterer ulike former for kunnskap: (1) ferdighetskunnskap (techne) som sier hvordan utføre et arbeid, (2) påstandskunnskap (episteme) som sier noe om hvordan noe er og hvordan ting henger sammen og (3) moralsk kunnskap (fronesis) som peker mot en klok og gjennomtenkt handling som formidler mening» (Handegård & Berg, 2020, in press, s. 23).

I forlengelsen av dette løfter Handegård & Berg (2020, in press) frem en mulig løsning på det foregående spørsmål, om at å forene Aristoteles tre kunnskapsformer kan bidra til tette gapet mellom den operative – og den strategiske kunnskapsforståelsen, samt forene kunnskap om fenomen (hva) og kunnskap om metode (hvordan). Skal politiet lykkes med nærpolitireformens mål om et kunnskapsbasert politi, må det operative nivå inkluderes slik at de kan bidra med ulike kunnskapstyper og at det kunnskapsbaserte arbeidet når bredden i politiets arbeid. Å involvere politiets første linje vil kunne bidra til en følelse av eierskap i det kunnskapsbaserte politiarbeidet og således en økende tillit til det å jobbe kunnskapsbasert (Paulsen & Simensen, 2019, s. 18). For å kunne lykkes med målsetningen poengterer Handegård & Berg (2020, in press) til slutt at styring er viktig. Hele politiorganisasjonen må jobbe kunnskapsbasert, inkludere ulike typer kunnskap i arbeidet og bidra til en felles forståelse av hva kunnskapsbasert arbeid er (s. 23).

Et poeng Sempert (2018) viser til i sin artikkel, er politiets manglende evaluering av det forebyggende arbeidet som blir utført. Hvis politiet skal tilegne seg kunnskap om hvilke kriminalitetsforebyggende metoder som fungerer, argumenterer Sempert for at dette bør komme på plass (s. 58). Lie (2015) på sin side, forteller at det er vanskelig å måle virkninger av forebygging, og stiller spørsmål ved hvordan man tallfester et godt samarbeid. For å tilegne seg kvalitativ kunnskap om hvilke tiltak som fungerer, må politiet få frem beskrivelser

av hvordan de ulike personene og gruppene opplever tiltakene (s. 316). Det fremkommer også i masteroppgaven til Thomassen, Sandvik & Didriksen (2017) at respondentene forventer å bli målt på dette området fordi det fremheves som et satsningsområde i nærpolitireformen. De konstaterer også at det vil være vanskelig å måle det forebyggende arbeidet, da det ikke finnes noe målbart produkt (s. 74). Dette kan tyde på at det er vanskelig å måle hvilke kriminalitetsforebyggende strategier som gir resultater, men at det bør prioriteres å finne en løsning på hvordan dette kan gjøres. Hvis dette ikke blir tilfellet, hvilket kunnskapsgrunnlag er det da politibetjenter skal benytte seg av i det daglige arbeidet?

Dette leder oss videre til Sempert (2018) sin påstand om at politibetjenter er kritiske til utenforstående kunnskap, da deres egne erfaringer sees på som mer verdt (s. 72). Denne påstanden underbygges av Gundhus (2013) sin studie som viser til motstand av implementeringen av kunnskapsbasert politiarbeid. Det kunnskapsbaserte utfordrer indirekte den tradisjonelle erfaringsbaserte kunnskapen og faglige skjønnnet til politibetjentene. Politibetjentene oppgir at den handlings- og kollegaorienterte kunnskapen ikke anerkjennes som kunnskap på samme måte som den standardiserte, vitenskapelige kunnskapen (s. 191-192). Hva blir så konsekvensen av å stole mer på den handlings- og kollegaorienterte kunnskapen? Å stole på arbeidsmetoder politibetjenten selv har en følelse av at fungerer i arbeidet, vil ikke imøtekomme «politietatsens krav om kvantitative suksesskriterier og resultater» (Madsen, 2003, s. 97). Skulle en slik tendens utbre seg, kan det se ut til at en konsekvens vil være at samfunnsaktørene som er med på å bidra i det kriminalitetsforebyggende arbeidet, mister interessen. Dette indikerer også at tilliten som publikum har til politiet kan falle.

At det kunnskapsbaserte politiarbeidet dyrkes fremfor erfaringsbasert kunnskap, bidrar til å skape en slags mistillit mellom ledere og operative mannskaper. Begge arbeider for å oppnå det samme, men trekker i ulike retninger, hva angår kunnskap. Noe av grunnen til at denne mistilliten har oppstått, begrunnes med at politibetjenter kan oppleve måten kunnskapsbasert politiarbeid er blitt implementert fra myndighetene, undergraver den erfaringsbaserte kunnskapen i tillegg til politiets skjønnsutøvelse (Gundhus, 2013, gjengitt i Lie, 2015, s. 313). For politipatruljen handler ikke denne mistilliten bare om autonomi, men også om at de skal kunne forklare publikum om de tiltakene de skal utføre. For å gjøre dette kreves kunnskap om bakgrunnen for tiltaket som ble iverksatt, og hvorfor dette tiltaket fungerer bedre enn en annen løsning. Hvis politibetjentens tillit til ledelsens forebyggende tiltak uteblir, kan det for

en handlekraftig og engasjert politibetjent være fristende å selv finne den beste løsningen (Paulsen & Simensen, 2019, s. 18).

Lie (2015) ser evidensbasert ledelse i sammenheng med politiarbeid. I forlengelsen av dette er evidensbasert kunnskap, satt i en forebyggende kontekst, å omtale som kunnskap om kriminalitetsforebyggende metoder vi *vet* har en positiv effekt på kriminaliteten. Spørsmålet er da; hvilke forebyggende metoder vet vi, har en positiv effekt på all kriminalitet? Dette er det vanskelig å finne et konkret svar på. Noe enhver politibetjent og publikum har forbundet med forebyggende arbeid er patruljering, enten med bil eller til fots. Denne metoden har gjennom tre amerikanske studier vist seg å ikke ha noen signifikant påvirkning på kriminaliteten, eller ha noen forebyggende effekt (Kelling, m.fl. 1974; Kelling, 1981; Ratcliffe, 2011, gjengitt i Sempert, 2018). Når noe så tradisjonsrikt innad i politiet viser seg å ikke ha noen effekt, kan det tyde på at det for enkelte politibetjenter vil være vanskelig å velge hvilken kunnskap man faktisk skal stole på. Hvilket kunnskapsgrunnlag er da det rette å benytte seg av?

Flere av informantene til Handegård & Berg (2020, in press) stiller spørsmål ved om det er klokt å prioritere en evidensbasert tilnærming fremfor erfaringsbasert kunnskap i politiarbeidet. Både erfarings- og evidensbasert kunnskap har sine begrensninger, og det blir derfor snevert å prioritere den ene formen for kunnskap fremfor den andre (s. 23). Om vi går tilbake til spørsmålet om det finnes én forebyggende metode som er egnet til å forebygge all kriminalitet generelt, kan vi se til den amerikanske forskeren Mark Moore. Han avfeier ideen om at det finnes en generell metode som kan forebygge kriminalitetsproblemer. I stedet skal man se at en trenger et bredt spekter av ulike metoder for å håndtere det mangfoldet som kriminaliteten utgjør (Moore, 2006, s. 334 gjengitt i Lie, 2015, s. 316).

Indicia som etterretning og kunnskapsgrunnlag

Nærpolitireformen skisserer seks ulike satsningsområder for politiet, blant disse er etterretning. I etterretningsdoktrinen står det beskrevet hvordan politiet skal arbeide med etterretning og hva etterretning i politiet skal forstås som. Forståelsen av etterretning er beskrevet på følgende måte: «en styrt prosess, bestående av systematisk innsamling, analyse og vurdering av informasjon om personer og fenomener for å danne grunnlag for beslutninger» (Politidirektoratet, 2014, s. 18). Således peker etterretningsdoktrinen på en

endring fra en kontekstbasert og situasjonsspesifikk kunnskap, over til en logikk som er mer lik Forsvarets tilnærming til etterretning. En slik etterretningslogikk vektlegger nye funksjoner og arbeidsprosesser knyttet til kunnskapsdannelse. Denne metoden skal bidra til et mer objektivt og vitenskapelig kunnskapsgrunnlag, ved å redusere usikkerhet rundt beslutninger og anbefalinger til ledere om prioritering av ressurser (Larsson & Sørli, 2018, s. 209).

Handegård & Berg (2020, in press) finner at informasjonsgrunnlaget til etterretningsproduktene i stor grad baserer seg på informasjon fra Indicia, og at den kunnskapsbaserte praksisen i politiet først og fremst forstås som etterretning. Det er altså etterretningen som fremkommer fra informasjonen i Indicia som i stor grad danner informasjonsgrunnlaget til etterretningsprodukter. Etterretningsdoktrinen (Politidirektoratet, 2014) illustrerer hensikten med at etterretningen i etterretningsproduktene skal fungere som grunnlag for prioritering av tiltak, og gi en økt situasjonsbevissthet rundt kriminaliteten i et gitt område. Denne situasjonsbevisstheten er direkte relevant for primæroppgaven med å forebygge kriminalitet (s. 53). Med etterretningsproduktene som beslutningsstøtte kan beslutningstakere så avgjøre hvilke tiltak og metoder som skal iverksettes for å forebygge kriminalitet, basert på et vitenskapelig kunnskapsgrunnlag, med en redusert grad av usikkerhet. Gitt at brorparten av informasjonen i disse etterretningsproduktene inneholder informasjon fra Indicia, er det på sin plass å se nærmere på om den informasjonen som står i Indicia faktisk er til å stole på. Så hva er egentlig Indicia?

Indicia fungerer som politiets etterretningsregister der hensikten er «å samle informasjon for å forebygge kriminalitet, å avdekke og stanse lovbrudd, og å ivareta den enkeltes sikkerhet» (§47-1 Politiregisterforskriften, 2013). Dette sier noe om hvordan etterretningsregisteret er tenkt brukt, men lite hvordan det fungerer i praksis. Hvilken informasjon inneholder Indicia, og er det mulig å ta beslutninger som vil bidra til å forebygge kriminalitet basert på informasjonen som fremkommer i dette registeret?

Et viktig funn i studien til Eidet (2019), er at informasjonen fra Indicia nesten utelukkende er reaksjonsorientert. Blant hver enkelt politibetjent foreligger det store ulikheter i hvilken informasjon som blir registrert i Indicia, men det forekommer en tendens til at et flertall av informasjonene kan knyttes til narkotikarelaterte lovbrudd. Det er med andre ord et sprik mellom hvordan etterretning er tenkt brukt i politiet, slik det står beskrevet i

etterretningsdoktrinen, sammenlignet med hvordan det fungerer i praksis. Informasjonen brukes for å iverksette tiltak *etter* at et lovbrudd har skjedd. Lie (2015) peker på at kriminalitetsforebyggende arbeid handler om å være *forkant* av kriminaliteten (s. 19). Slik etterretning blir forstått i praksis, sammenlignet med definisjonen som fremgår av etterretningsdoktrinen, er forståelsen mer et ideal enn en realitet (Handegård & Berg, 2020, in press, s. 18). Gitt at indiciainformasjonen har et reaksjonsorientert fokus, vanskeliggjør denne typen informasjon en proaktiv politiinnsats. Likevel fungerer informasjonen som et viktig kunnskapsgrunnlag for å bidra til et mer kunnskapsbasert politi, med forebygging som primærstrategi (Handegård & Berg, 2020, in press, s. 18).

Dersom forebygging skal være politiets primærstrategi og indiciainformasjon alene benyttes som informasjonsgrunnlag i etterretningsprodukter, er det åpenbart grunn til å stille spørsmål ved om det kan bli en utfordring å være i forkant av kriminaliteten. Det kan se ut til at måten etterretning blir forstått på, i praksis vanskelig kan gi politiet en optimal beslutningsstøtte, for å forebygge kriminalitet generelt. Dersom informasjon fra Indicia skal benyttes i etterretningsprodukter, og disse etterretningsproduktene skal fungere som beslutningsstøtte, kreves en endring i hvilken informasjon som blir registrert. Informasjonen må dekke mer enn narkotikarelaterte lovbrudd, av den enkle grunn at politiet skal forebygge mer enn bare narkotikakriminalitet. I tillegg må den informasjonen som blir registrert i Indicia, ha et aksjonsorientert fokus hvis hensikten er å være *forkant*.

Der Paulsen & Simensen (2019) trekker frem at etterretningsstyrt politiarbeid vil medføre vesentlige endringer for politirollen, tar Gundhus (2018) denne tanken noe lenger og uttrykker skepsis rundt ideen om å benytte etterretning som et bærende prinsipp i kunnskapsarbeidet. Ved å gjøre dette, blir skillet mellom etterretning, forebygging og etterforskning i politiarbeidet mer uklart. Forebyggende arbeid trekkes da i en retning av at politiet ser etter fiender fremfor å jobbe forebyggende ved sin tilstedeværelse (s. 156). Skepsisen Gundhus (2018) uttrykker, underbygges av funnene i studien til Handegård & Berg (2020, in press). Informantene som har blitt intervjuet, merker seg at det kunnskapsbaserte politiarbeidet nærpolitireformen tuftes på, vektlegger en styrket etterretning og utvidede etterretningsfunksjoner. Hovedtanken virker å være at politiet skal arbeide kunnskapsbasert, primært basert på informasjon fra egne etterretningssystemer. Det trekkes frem som positivt blant informantene at etterretning får en bredere funksjon i politiarbeidet, sammenlignet med hvordan det har vært tidligere. Det stilles likevel spørsmål ved om politiet faktisk jobber

kunnskapsbasert, dersom arbeidet i hovedsak baseres på etterretningsinformasjon fra Indicia (Handegård & Berg, 2020, in press, s. 16).

Akademisk kompetanse er nødvendig for at politiet skal arbeide kunnskapsbasert

Som nevnt tidligere i diskusjonsdelen, er det viktig for det kunnskapsbaserte politiarbeidet å anerkjenne den erfaringsbaserte kunnskapen i utformingen av beslutningsstøtte (Lie, 2015). Paulsen & Simensen (2019) illustrerer i sin artikkel hvordan politiet skal jobbe kunnskapsbasert ved hjelp av etterretningsstyrt politiarbeid. Som en hjelpende hånd i arbeidet med å finne egnede beslutninger på forebyggende utfordringer, blir det nedfelt en tiltaksgruppe. Tiltaksgruppen består i hovedsak av spesialister på forebygging, etterforskning og beredskap. Ved mindre tjenestesteder vil ikke denne kapasiteten alltid være tilgjengelig. I stedet vil erfarne generalister gjøre det samme arbeidet som et alternativ. På denne måten gis den erfarne generalisten det samme ansvaret som en spesialist ville fått. Har en erfaren generalist tilstrekkelig med akademisk kompetanse for å treffe de samme gode beslutningene som en spesialist?

I 2016 gjennomførte Sempert (2018) en undersøkelse for å kartlegge de svenske politikontaktens akademiske kompetanse og utdanning fra kriminologi og forebyggende arbeid. Resultatet i undersøkelsen var nedslående og bekreftet at 33 av 37 politikontakter hadde ingen tidligere studier fra kriminologi å vise til, og 26 av 37 hadde heller ingen relevant utdanning til det kriminalitetsforebyggende arbeidet. Ratcliffe (2016) ser i likhet med Sempert (2018) betydningen av akademisk relevant kunnskap på generalistnivå i politiet. Slik det er i dag, mangler deler av politiet denne kompetansen. For at den akademiske kunnskapen i politiet skal nå en tilfredsstillende og nødvendig standard, ser Paulsen & Simensen (2019) at det muligens må politibetjenter med høyskoleutdanning til for å kunne innhente informasjon på en god måte, men også for å utføre forebyggende tiltak på en profesjonell måte (s. 20). Med bakgrunn i undersøkelsene gjennomført av Sempert (2018) illustrert innledningsvis, har vi stilt oss spørsmålet om det er grunn til å tro at tilsvarende undersøkelser ville gitt lignende resultater i Norge?

Ørn (2014) viser til at Politihøgskolen er et eksempel på at politiyrket har endret seg etter kravene til vitenskapeliggjøring. Utdanningen ved Politihøgskolen skal gi en praksisnær,

kompetansegivende utdanning basert på erfaring og vitenskap (s. 10). Slik utdanningen er lagt opp i dag, er flere av bekymringene Ratcliff (2016) og Sempert (2018) gir uttrykk for, ivaretatt. Av rammeplanen for bachelorstudenter ved Politihøgskolen (2014-2018 og 2019), legges det vekt på at den nyutdannede politigeneralisten skal kunne anvende erfaringsbasert og forskningsbasert kunnskap i profesjonsutøvelsen. Ferdigheter som gjør politigeneralisten i stand til å anvende akademisk kunnskap i hverdagen, skal sikres gjennom fag som vitenskapsteori og forskningsmetode, i tillegg til å skrive en bacheloroppgave hvor det å anvende akademisk kunnskap står sentralt. Paulsen & Simensen (2019) skriver at slik det kunnskapsbaserte regimet er lagt opp i dag, reduseres politigeneralistens faglige autonomi, hvilket kan synes paradoksalt når de i dag har langt grundigere utdanning i kriminalitetsforebyggende arbeid enn tidligere (s. 15).

Så hvorfor er akademisk kompetanse nødvendig for at politiet skal arbeide kunnskapsbasert? Benan & Kjenn (2013) påpeker i sin mastergradsavhandling at politiledere ofte har lite kunnskap om analyser, og at de fleste er rekruttert fra operativt nivå. De har trening og erfaring fra reaktivt politiarbeid og bærer med seg kulturelle elementer fra den gamle kunnskapen. Dette kan føre til at politilederne mangler nødvendig kompetanse. Oppmerksomheten deres er på det reaktive, og analytisk kunnskap tilknyttet den standardiserte profesjonaliseringen blir verken forstått eller vektlagt (s. 171-174). Å ha tilbragt flere år ved en avdeling, blir i mange tilfeller sett på som mer verdifullt enn faktiske egenskaper. Hvilket synes å være en motsetning, gitt at det ikke finnes forskning som beviselig kan si at det å ha viet flere år til den avdelingen man ønsker å lede, gjør personen til en god leder og beslutningstaker. Kanskje viktigst av alt i denne sammenhengen, er at man har kunnskap om hva som skal til for å forebygge kriminalitet (Ratcliffe, 2016, s.134).

Som vist i forskningsgjennomgangen er den manglende kompetansen også et poeng hos Sempert (2018). For å kunne analysere etterretningsproduktene som KUBA produserer, og prioritere de rette forebyggende tiltakene, vil den akademiske kompetansen være viktig også på strategisk nivå. Dette taler for at det må være samsvar mellom kompetansen på operativt og strategisk nivå. En av informantene til Handegård & Berg (2020, in press) tydeliggjør dette ved at lederne må se på egen bestillerkompetanse. Med andre ord, lederne må være tydelige på hva de ønsker å vite noe om ved bestilling av etterretning. Ved å forbedre kompetansen vil det være mulig å styrke knytningen mellom etterretning og forebygging, noe som vil lede til et bedre kunnskapsgrunnlag (s. 15-16). Tinholt (2013) argumenterer for at politiet hadde vært

tjent med å reflektere kritisk over egen kompetanse og sannheter. På den måten vil politiet få bedre forståelse av hva som er viktig og rett kunnskap i etterretningsanalysene.

Avsluttende bemerkninger

Problemstillingen for vår oppgave er: Hvordan kan kunnskapsbasert politiarbeid bidra til å forebygge kriminalitet? For å besvare vår problemstilling har vi sett på hva kunnskapsbasert politiarbeid er, hvilke muligheter og utfordringer som byr seg ved å benytte kunnskapsbasert politiarbeid i det forebyggende arbeidet. I tillegg har vi sett på hvilke forutsetninger som må ligge til grunn for at kunnskapsbasert politiarbeid skal kunne bidra til å forebygge kriminalitet. Ut ifra de undersøkelserne vi har gjort i denne oppgaven, er det vanskelig å gi et presist svar på om kunnskapsbasert politiarbeid *faktisk* kan bidra til å forebygge kriminalitet. Med bakgrunn i forskningslitteraturen vi har benyttet oss av, mener vi likevel å kunne belyse flere nødvendige forutsetninger som må ligge til grunn for at kunnskapsbasert politiarbeid skal fungere slik det er tenkt gjennom nærpelitireformen og etterretningsdoktrinen.

I våre undersøkelser anser vi et behov for at hele politietaten trekker i samme retning og en felles forståelse for hva kunnskap er, som de viktigste forutsetningene for at politiet skal arbeide kunnskapsbasert. Ved å problematisere den kunnskapsbaserte praksisen, har vi sett på om måten politiet arbeider i dag faktisk er å jobbe kunnskapsbasert, slik det fremgår av nærpelitireformen at politiet skal gjøre. En ulik forståelse for hva kunnskap er mellom ledere og politiets første linje, fører til at kunnskapsforståelsen blir for snever. Et overhengende spørsmål blir derfor om politiet i det hele tatt arbeider kunnskapsbasert, slik det er tenkt, og det blir derfor vanskelig å konkludere med om kunnskapsbasert politiarbeid *faktisk* bidrar til å forebygge kriminalitet, slik det praktiseres i dag. Å skape en felles forståelse for kunnskap innebærer ikke å gjøre praktikere om til forskere eller motsatt, men heller å legge til rette for et godt samarbeid dem imellom. For at dette skal bli en realitet, må en anerkjenne mer enn bare standardisert, vitenskapelig informasjon. Denne må sees som et bidrag til erfaringsbasert, handlings- og kollegaorientert kunnskap (Gundhus, 2013). Gjennom etterretningsdoktrinen skisserer Politidirektoratet flere gode supplement til det som allerede gjøres i det kriminalitetsforebyggende arbeidet, men politiet har fremdeles en vei å gå før hele politietaten er samstemt i sin måte å arbeide kunnskapsbasert, med forebygging som primærstrategi.

Litteraturliste

- Benan, R. A., & Kjenn, B. L. (2013). Kunnskapstyrt Politi: Strategisk Analyser i Praksis. Oslo: Politihøgskolen. Hentet fra https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/174795/master_Benan_Kjenn.pdf?s equence=1
- Dalland, O. (2017). *Metode og oppgaveskriving*. Gyldendal Norsk - Forlag.
- Edvinsen, K. (2012). *Ordenstjeneste*. Høvik: Vett & Viten.
- Eidet, T. (2019). *Politiets etterretningsregister Indicia: en upålitelig ryktebørs eller en troverdig kilde? Hvilke strukturelle og individuelle faktorer påvirker informasjon som politiansatte registrerer i Indicia?* Erfaringsbasert master i etterforskning. Oslo: Politihøgskolen.
- Finstad, L. (2000). *Politiblikket*. Utgiver: Pax.
- Gundhus, H.I. (2013). *Experience or knowledge? Perspectives on new knowledge regimes and control of police professionalism* (s. 178-194). Oxford: Oxford University Press
- Gundhus, H. (2018). Smart politiarbeid? Når skillene mellom etterretning, forebygging og etterforskning viskes ut. I Rønne, A. og Stevnsborg, H (red.) *Ret SMART. Om smart teknologi og regulering*. (s. 145-170). København: Jurist- og økonomforbundets forlag.
- Handegård & Berg. (2020, in press). Kunnskapsbasert politiarbeid – kunnskap til å stole på? *Nordisk politiforskning*, publiseres i nr 1/2020.
- Holmberg, L. (2011). *Må jeg overvære Deres anholdelse?: Om politiforskning, deltagerobservasjon og informeret samtykke*. *Retfærd*, 34(4), 60–78. Hentet fra: http://retfaerd.org/wp-content/uploads/2014/06/Retfaerd_135_2011_5.pdf
- Kelling, G. L., Pate, A., Dickman, D., Brown, C. (1974). *The Kansas City preventive patrol experiment: A technical report*, Police Foundation.
- Kelling, G. L. (1981). *The Newark foot patrol experiment*. Police Foundation.
- Larsson, P. & Sørli, V. (2018). Konturene av en ny politiroлле: politiansattes erfaringer med Nærpolitireformen. Gundhus, H., Talberg, N. og Wathne, C. T. (red.) *Politireformer – Idealer, realiteter, retorikk og praksis*. (s. 199-222) Oslo: Cappelen Damm Akademisk.
- Lie, E. M. (2015). *I forkant*. Gyldendal Norsk Forlag AS 2. kap. 11. Utgave 2. opplag.
- Madsen, E. (2003). Hvorfor er politimann i skolen? I I. R. W. Berglyd (red.), *Skole-hjem-samarbeid: avstand og nærhet*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Olsvik, E. H. (2014). *Vitenskapsteori for politiet*. Gyldendal Norsk Forlag.
- Paulsen, J. E. & Simensen, T. K. (2019). «[Generalistens rolle i etterretningsstyrt politiarbeid](#)». *Nordisk politiforskning*, 6 (nr. 2), s. 169–181. Hentet fra <https://doi.org/10.18261/issn.1894-8693-2019-02-07>
- Politiet. (2014). *Etterretningsdoktrine for politiet. Versjon 1.0*. Oslo: Politidirektoratet.
- Politidirektoratet. (2002). *Strategiplan for forebyggende politiarbeid 2002–2005*. Oslo: Politidirektoratet.
- Politidirektoratet. (2008). *Politiet mot 2020*. Oslo, Politidirektoratet.
- Politidirektoratet. (2014). *Etterretningsdoktrine for politiet. Versjon 1.0*. Oslo, Politidirektoratet.
- Politidirektoratet. (2017). *Politiet mot 2025*. Oslo, Politidirektoratet.
- Politidirektoratet. (2017). *Masterplan nærpolitireformen, versjon 1.2*. Oslo, Politidirektoratet.
- Politidirektoratet. (2018). *Kriminalitetsforebygging som politiets primærstrategi 2018-2020*.
politiet mot 2025 – delstrategi. Oslo: Politidirektoratet.
- Politihøgskolen. (2014-2018). *Rammeplan for Bachelor – politiutdanning*. Hentet fra

- <https://www.politihøgskolen.no/globalassets/for-studenter/regelverk-og-innholdet-i-bachelor/rammeplan-og-programplaner/rammeplan-bachelor-politiutdanning-2014-2018-politihøgskolen.pdf>
- Politihøgskolen. (2019). *Rammeplan for Bachelor – politiutdanning*. Hentet fra <https://www.politihøgskolen.no/globalassets/for-studenter/regelverk-og-innholdet-i-bachelor/rammeplan-og-programplaner/rammeplan-bachelor-politiutdanning-2019.pdf>
- Politi-loven. (1995). Lov om Politiet (Politi-loven). Oslo: Cappelen Damm Akademiske.
- Prop-61-LS (2014–2015). *Endringer i politi-loven mv. (trygghet i hverdagen – nærpolitireformen)*. Oslo: Departementenes servicesenter, Informasjonsforvaltningen
Hentet fra <https://www.regjeringen.no/contentassets/0f5847ca5bae4b2996b6441423e5ea09/no/pdfs/prp201420150061000d>
- Ratcliffe, J. H., Taniguchi, T., Groff, E. R., & Wood, J. (2011). The Philadelphia foot patrol experiment: A randomized controlled trial of police patrol effectiveness in violent crime hot spots. *Criminology* 49:3, 795-831.
- Ratcliffe, J. (2016). *Intelligence-led policing*. Routledge.
- Sherman, L. W. (1998). Evidence-based policing. I *Ideas in American Policing*. Washington, D.C.: Police Foundation. Hentet fra: <https://www.policefoundation.org/publication/evidence-based-policing/>
- Skjæret, M., & Heivoll, K. (2019). *Innføringshåndbok for Kunnskapsbasert politiarbeid*. Oslo.
- Støren, I. (2013). *Bare Søk!*. (2. utgave) Cappelen Damm Akademiske.
- Thoresen, Dyhre & Fløysa. (2007). Studiehefte i kriminaletterretning. Oslo: Politihøgskolen
- Tomassen, Sandvik & Didriksen. (2017). *Hvordan kan politiets forebyggende arbeid styrkes gjennom nærpolitireformen – sett i et strategisk perspektiv?* (Mastergradsavhandling, Høgskolen i Innlandet). Hentet fra <http://hdl.handle.net/11250/2440223>
- Tinholt, L. H. (2013). *Kunnskapsstyrt Politiarbeid - I hvilken grad benyttes kunnskapsgrunnlaget i strategisk analyse som styringsverktøy*. Oslo: Politihøgskolen. Hentet fra <https://phs.brage.unit.no/phs-xmlui/handle/11250/174793>
- Wathne, Christin Thea (2018). *Målstyring i politiet. I teori og praksis*. Oslo: Cappelen Damm Akademisk.
- Ørn, M.E. (2014). *POP og kunnskapsbasert politiarbeid*. Upublisert manuskript.

Vedlegg

Søkelogg						
Dato	Database	Søkeord	Avgrensning	Antall treff	Antall leste abstrakt	Antall utvalgte artikler
04.02.20	Google Scholar	Kunnskapsbasert politiarbeid	Språk norsk, tidsperiode 2018 - 2020	65	3	2
06.02.20	Scopus	Intelligence-led policing	Tidsperiode 2018 - 2020	36	7	Ingen relevante
06.02.20	Idunn	Kunnskapsbasert forebygging	Tidsperiode 2018 - 2020	5	2	1
06.02.20	Oria	Kunnskapsbasert politiarbeid	Tidsperiode 2018 - 2020	30	2	Ingen relevante
06.02.20	Oria	Knowledge-based policing	Tidsperiode 2018 - 2020	26	9	Ingen relevante

Lesetabell			
Tittel/forfatter/år/nasjonalitet	Kriminologi og poliskunskap. Mötet mellan forskning och praktik, Peter Lindström & Ulf Sempert (red.), 2018, svensk	Generalistens rolle i etterretningsstyrt politiarbeid, Jens Erik Paulsen og Trond Kyrre Simensen, 2019, norsk	Kunnskapsbasert politiarbeid – kunnskap til å stole på?, Tina Luther Handegård og Charlotte Ryen Berg, 2020, norsk
Tidsskrift	Författarna och studentlitteratur	Nordisk politiforskning	Nordisk politiforskning

Hensikt	Løfte frem viktige problemstillinger og dilemmaer knyttet til de krav om vitenskapeliggjøring som nå settes til politiets praksis.	Forklare hva etterretningsstyrt politiarbeid er, hvordan dette er tenkt operasjonalisert, og hvilke endringer dette medfører politirollen.	Forklare hvordan kunnskapsbasert politiarbeid forstås i Norge og hvilket syn politibetjenter og ledere har på kunnskapsbasert politiarbeid forstått som metode og fenomen.
Metode	Teoretisk/empirisk	Essay	Empirisk studie
Resultat/konklusjon	Politiet mangler evaluering i det forebyggende arbeid. Manglende akademisk kompetanse blant politikontakter. Dette kan skape negative konsekvenser innad i politiet, og for samarbeid med samfunnsaktører.	Poenget med det etterretningsstyrte politiarbeidet er å få oversikt over hva politiet vet, og hva som er nødvendig for at politiet skal arbeide kunnskapsbasert. Politibetjenten skal hovedsakelig bidra til innhenting av informasjon til analyse, og som utfører av de forebyggende tiltakene som ledelsen vedtar.	Det foreligger en forståelse av kunnskap og hva kunnskapsbasert politiarbeid innebærer. Den kunnskapsbaserte praksisen forstås først og fremst som etterretning. Politiet har blitt et lukket "kunnskapssystem" hvor ny kunnskap vanskelig får innpass.